

Souad

Direcció: **Ayten Amin**

Països: Egipte, Tunísia, Alemanya (2021)

Festival de Cinema de la Mediterrània i del Llevant

Fitxa tècnica

Guió Ayten Amin, Mahmoud Ezzat **Fotografia** Maged Nader **Interpretació** Bassant Ahmed, Basmala El Ghaiesh, Hussein Ghanem **Durada** 96 min **Gènere** Drama **Llengües** Àrab, amb subtítols en català

Sinopsi

Després del suïcidi de la Souad, la seva germana petita s'embarca en una investigació per trobar respostes. La pel·lícula intenta presentar una experiència cinematogràfica ultrarealista revelant les debilitats de les dinàmiques socials, que van poder instigar el suïcidi d'una adolescent. (FilmAffinity)

Crítica

02/03/2021 - BERLINALE 2021: La cinta d'Ayten Amid, etiquetada per Canes 2020, és un commovedor retrat de tres joves egipcis i el tràgic esdeveniment que els uneix

En aquesta reveladora pel·lícula del prometedori cineasta egipci **Ayten Amin**, l'existència està intervinguda per la tecnologia, fins i tot a mercè d'ella. Amb un autèntic naturalisme que es veu superat per salts radicals de localitzacions i punts de vista, **Souad** suposa un pas segur en el focus dels festivals de cinema per al director, que va ser seleccionat per a Canes 2020 i ara s'estrena mundialment a la secció Panorama de la Berlinale.

Fins ara, pocs llargmetratges egipcis han rebut aquest tipus d'atenció als grans festivals i, més enllà de l'atractiu estil cinematogràfic d'Amin i la seva facilitat amb els actors (la majoria del repartiment no són professionals), **Souad** desvela tot un món, així com una perspectiva centrada en la dona jove, que val la pena descobrir per primera vegada. Aquest món està, per descomptat, ple dels reptes que suposa ser una dona jove en un país de majoria islàmica, però també està sotmès als efectes distorsionadors de les xarxes socials, un tema que s'examina aquí amb molt de detall.

Comença en un autobús públic, sempre un espai de més sociabilitat als països de l'Orient Mitjà. La Souad (**Basant Ahmed**), de 19 anys, mostra fotos i explica històries als desconeguts sobre el seu estimat xicot Ahmed (**Hussein Ghanem**), el qual està de servei militar a la península del Sinaí. Després d'un breu trasllat amb autobús, la Souad segueix xerrant, només que ara la història és diferent: l'Ahmed és més gran, ella està estudiant medicina i procedeix d'una llarga estirp de metges. Immediatament ens compadim de la protagonista inicial de la història, en adonar-nos que aquestes mentides són un mecanisme vital de supervivència per a ella, en lloc d'expressar alguna cosa insana de la seva naturalesa.

La seva vida a la Zagazig rural, mostrada amb una claustrofòbica fotografia que recorda els germans Dardenne, és una olla a pressió de tensió social. La comprensió dels pares és limitada i el seu principal cercle social, incloent-hi en Wessam (**Hager Mahmoud**), que té més experiència en l'amor, té bones intencions però és més probable que la provoqui i la faci embogir mitjançant enganys. Per si fos poc, ella pateix en l'agonia absoluta perquè l'Ahmed ignora els seus missatges afectuosos, un sentiment que empitjora per la cortina de fum *voyeurista* de la seva presència a les xarxes socials (ell és un "creador de continguts" a Facebook i TikTok que treballa a Alexandria, una ciutat egípcia de moda; algú que es dedica a inventar noves personalitats de si mateix).

Una tràgica ruptura per a la Souad porta l'atenció de la pel·lícula a la seva germana petita, la Rabab (**Basmala Elghaiesh**), més segura de si mateixa i que viatja en secret a Alexandria per conèixer l'Ahmed, un viatge que se li nega a la Souad durant tota la història. Acompanyats d'una nova targeta de títol, com si es tractés d'un reinici de la pel·lícula, ens adonem que en realitat es tracta d'una pel·lícula "antològica" que ens ha enganyat perquè esperem una anàlisi més delimitada d'un sol personatge. La Rabab i l'Ahmed es converteixen en una parella gairebé romàntica, passejant pels carrers d'Alexandria, i l'ambient de la pel·lícula canvia a quelcom més proper a *Antes del amanecer* i *Sucedió una noche*, més fantasiosa i improbable que qualsevol cosa dels moviments anteriors.

Com els millors directors humanistes, Amin aconsegueix una modulació de diferents tons i crea un arc filmic que evoca el triomf de la vida i l'optimisme sobre la tragèdia, tot i que l'enfocament sobre els efectes suposadament ruïnosa de les xarxes socials sigui una mica sensacionalista i incert. No obstant això, aquestes últimes qualitats són dos dels principis de l'adolescència, així que aplaudim una feina que fa honor a aquestes arestes angoixants i afilades en comptes de carregar amb els trets despectius o condescendents de tantes altres pel·lícules.

David Katz – cineuropa.org

Organització:

En conveni amb: